

ע"פ 51304/09/16 - חי חיים אור גל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 51304-09-16 אור גל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת רונית בש
המערער	חי חיים אור גל
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, כב' השופט אלכס אחטר (להלן: בית משפט קמא), אשר ניתנה ביום 26.6.16 בתיק המ"ש 5081-06-16 (להלן: ההחלטה או החלטת בית משפט קמא), ולפיה נדחתה בקשת המערער שהוגשה, על פי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס (להלן: הדו"ח) מיום 18.11.12 בגין עבירה שעניינה נהיגה מעל למהירות המותרת, עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

החלטת בית משפט קמא

2. לאחר שבחן את הבקשה ונימוקיה, הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות שכן אין בנימוקיה טעם כלשהו המצדיק את מתן הסעד המבוקש. הוטעם בהחלטה, כי בפסיקה נקבע כי טענה, לפיה נהג אחר נהג לכאורה ברכב של המבקש, אינה מהווה עילה למתן הסעד המבוקש.

3. בית משפט קמא ציין בהחלטה, כי על המבקש להראות טעם טוב וראוי מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד שנקבע לכך בחוק וכן, כי על בית המשפט לשקול האם באי ביטול פסק הדין עלול להיגרם עיוות דין למבקש, דבר שיביא להיעתרות לבקשתו.

4. נקבע כי הבקשה הוגשה באיחור- העבירה בוצעה ביום 18.11.2012, הדו"ח הוסב מחברת ש. שלמה רכב בע"מ לחברת "סלקום" שהחזיקה ברכב ולימים, כעולה מנימוקי הבקשה, בוצעה הסבה ע"ש המערער. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי המערער לא צירף לבקשתו אסמכתאות כלשהן שיש בהן כדי ללמוד אודות מועד ההסבה על שמו וכן לא הבהיר מה הקשר בינו לבין צד ג' - מר רועי אוחנה אשר לכאורה נהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

5. צוין בהחלטה, כי המערער טען כי צד ג' נהג ברכבו ואומנם צירף לבקשתו תצהיר מטעם צד ג', אולם בהעדר

אסמכתא, התומכת בנימוקי התצהיר- אסמכתא ממנה ניתן ללמוד כי אכן הרכב היה בחזקתו של אותו צד ג' בפועל, לא ניתן לקבל את הטענה הנ"ל, אשר "באה לעולם" אך לצורך ביצוע ההסבה. עוד עולה מההחלטה, כי רישיון הנהיגה של צד ג', שהעתקו צורף לבקשה, אינו בתוקף מיום 15.03.2013. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי בתצהירו לא פרט צד ג' באילו נסיבות נהג ברכב שהיה במועד ביצוע העבירה, בחזקתו של המערער, וכן לא ציין עובדות שיש בהן כדי ללמד ולו לכאורה שבמועד ביצוע העבירה, בחודש נובמבר 2012, אכן צד ג' נהג ברכב בפועל.

6. בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי התצהיר הנ"ל הוא מלאכותי ומגמתי ומטרתו לזכות את המערער בסעד המבוקש בלבד ואין בו כדי להטות את הכף לטובת קבלת הבקשה, במיוחד בהינתן העלאת הטענה העובדתית בשיהוי רב.

7. לסיכום, קבע בית משפט קמא כי הגשת בקשה הנתמכת בתצהיר מטעם צד ג', בשילוב שיהוי ביחס למועד הגשתה ומבלי שנימוקיה ייתמכו באסמכתאות כלשהן, אינה עומדת בדרישות החוק והפסיקה והורה על דחיית הבקשה, מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

נימוקי הערעור

8. לטענת המערער, שגה בית משפט קמא עת שלא נתן די משקל לטענת עיוות הדין שיגרם לו, במידה שלא יינתן לו יומו בבית המשפט. הוטעם, כי אומנם חלף זמן רב מיום מתן הדו"ח, אך המערער כלל לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, והרשעתו בעבירה שלא ביצע, תגרום לו לעיוות דין. בנקודה זו מציין המערער את תצהיר הנהג שצורף לבקשתו וממנו עולה, כי הנהג, שהינו אחיו של המערער, מודה בכך שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

9. עוד נטען, ביחס לאמור בהחלטה באשר לפקיעת תוקף רישיונו של צד ג', כי אמנם כעת הרישיון אינו בתוקף, אך במועד ביצוע העבירה, היה הרישיון תקף. המערער טוען עוד, כי כלל לא קיבל לידיו את הדו"ח לאחר שהוסב על שמו, וכי מיד כשנודע לו על הדו"ח פנה לטפל בו.

10. לפיכך, עותר המערער כי בית המשפט יקבל את הערעור וייתן לו, כאמור, את יומו בבית המשפט בדרך של היעדרות לבקשתו להארכת מועד להישפט.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

11. ב"כ המערער חזר בדיון בפניי היום על האמור בהודעת הערעור, תוך שטען כי הסבת הדו"ח משמה של חברת "סלקום" על שם המערער, כלל לא הייתה ידועה למערער. עוד נטען, כי המערער הגיש את בקשתו להארכת מועד להישפט בפני בימ"ש קמא, מיד לאחר שנודע לו על הדו"ח, היינו: עם קבלת הודעת משרד הרישוי, בדבר פסילתו של המערער, זאת נוכח הניקוד שנצבר לחובתו.

ב"כ המערער הוסיף וציין, כי מי שנהג ברכב במועד הרלוונטי, הוא אחיו של המערער, אשר לא היה פסול במועד הנ"ל

מהחזקת רישיון נהיגה. כאן יצוין, כי המערער טען בדיון בפני, כי בחודש פברואר 2013 גילה שחשבונו חויב בסכום של 14,500 ₪, בגין כספי דוחות, אך רק בחודש יוני 2016 התחוויר לו כי מדובר בדו"ח שבפנינו.

12. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, תוך שטענה כי העיתוי להגשת בקשת המערער להארכת מועד להישפט, אינו מקרי ונעוץ בכך שנשלחה למערער הודעה מטעם משרד התחבורה, לפיה בעקבות שיטת הניקוד, יפסל רישיונו. עוד נטען על ידי ב"כ המשיבה, כי חזקה היה על המערער לברר מדוע חויב חשבונו בסכום כה גבוה. ב"כ המשיבה הביעה תהייה על כך ש-4 שנים לאחר מועד ביצוע העבירה, על פי הדו"ח, נזכר לפתע המערער שאחיו נהג ברכב, שהיה בחזקת המערער. הוטעם כי אחיו של המערער פסול מנהיגה לצמיתות, דבר שהיווה קרקע נוחה להסבת הדו"ח על שמו של האח, מבלי לפרט את הנסיבות בהן נהג.

דיון והכרעה

13. מסעיף 230 לחסד"פ עולה, בין היתר, כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט בגין הודעת תשלום קנס גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו.

14. סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע, כהאי ליסנא:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

15. בית המשפט הנדרש להארכת מועד להישפט שוקל שיקולים הדומים לשיקולים הנשקלים במסגרת דיון בבקשה לביטול פסק דין, שניתן בהיעדר נאשם, המוגשת מכוח סעיפים 130 ו- 240 לחסד"פ (ראו: רע"פ 9142/01 סוריא איטליא נ' מ"י, פ"ד נ"ז (6) 793). על המבקש הארכת מועד להישפט להראות טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד ובית המשפט נדרש לשקול - האם אי ביטול פסק הדין יגרור עיוות דין לנאשם, באופן המצדיק היעדרות לבקשתו.

16. ומהתם להכא:

עסקינן בדו"ח שניתן ביום 18.11.12, היינו לפני פרק זמן ניכר של כ-4 שנים. הדו"ח הוסב תחילה משמה של חברת ש. שלמה בע"מ ע"ש חברת "סלקום" ולאחר מכן, הוסב הדו"ח על שמו של המערער. הלה אישר בדיון היום בפניי כי בחודש פברואר 2013 נודע לו כי חשבונו חויב בגין דו"חות שלא שולמו, זאת בסכום גבוה של 14,500 ₪. אף אם נכונה טענתו של המערער, כי לא ידע שמדובר בדו"ח שבפנינו, הרי שמדבריו בפניי עולה, כאמור, כי ידע שחשבונו חויב בגין דו"חות שלא שולמו. לפיכך, היה עליו לברר, בהקדם האפשרי, באילו דו"חות מדובר ומשלא עשה כן וישב תקופה ארוכה ב"חיבוק ידיים" - אין לו להלין אלא על עצמו בלבד. בנקודה זו יצוין, כי נראה שהמערער בחר להגיש את בקשתו בפני בית משפט קמא בעיתוי בו הוגשה, זאת מאחר שהתגלה לו, בהודעה שנשלחה אליו על ידי משרד התחבורה, כי רישיון

הנהיגה שלו צפוי להיפסל, בשל הנקודות שנצברו לחובתו עפ"י שיטת הניקוד.

17. מעבר לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה, לא מעלה בקשתו של המערער טעם, לגופו של עניין, המצדיק היעדרות לה. ודוק: תצהירו של אחיו של המערער, שצורף לבקשת המערער להארכת מועד להישפט הינו תצהיר סתמי וכללי. מהתצהיר הנ"ל עולה כי ביום 18.11.12 בשעה 10:33 (מועד האירוע מושא הדו"ח), היה הרכב בו עסקין (רכב מ.ר. 8793771) ברשותו של האח שנהג בו. התצהיר אינו מבהיר את מלוא תמונת הנסיבות הרלוונטיות, מה גם שמדובר ברכב המצוי בחזקת חברת "סלקום", בה עובד המערער כמנהל מכירות (ראו סעיף 2 לבקשת המערער להארכת מועד להישפט). כך, למשל, לא פורט בתצהיר באלו נסיבות נהג אחיו של המערער במועד הנ"ל, דבר שיכול היה להבהיר כיצד נזכר האח, כעבור תקופה כה ארוכה, כי הוא זה שנהג ברכב. לאמור לעיל יש להוסיף, כי נכון להיום פסול, לצמיתות, אחיו של המערער מהחזקת רישיון נהיגה, דבר שמחזק את הספקות באשר לאמיתות האמור בתצהיר, כמו גם העובדה שהמערער לא חשף בפני בית משפט קמא את העובדה שהנהג ברכב הינו אחיו.

18. לפיכך, צדק בימ"ש קמא עת שקבע בהחלטה, כי תצהירו של אחיו של המערער הוא מלאכותי ומגמתי ונראה, אכן, כי הוא בא לעולם לצורך ביסוס בקשת המערער להארכת מועד להישפט.

19. נוכח השיהוי הרב בהגשת הבקשה להארכת מועד להישפט ונוכח העובדה שלא עלה בידי המערער להצביע על כך שייגרם לו עיוות דין אם תידחה בקשתו הנ"ל, הרי שלא היה מקום להיעתר לבקשה.

20. סיכומו של דבר, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום ב' חשוון תשע"ז, 03/11/2016 בהיעדר הצדדים.